

„Danferen“

et ugentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika.

DANISH. LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.

„Danferen“ udkommer hver Onsdag. Prisd. p. Aargang i de Forenede Stater \$1.50; til Udlandet \$2.00.

Bladet betales i Forbud. Bestilling, Petaling, Adresforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:

DANISH. LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.

Redaktør: Harald Jensen.

Entered at the Post Office at Blair, Nebr., as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

„Danferen“

bliver sendt til Subskribenter, ind i adbrøst, kelig Opfølgelse modtages af Udbytterne og af Gælder er betalt, i Overensstemmelse med de Forenede Staters Politlovs.

Naar Læerne henvender sig til Redaktør, der accepterer i Bladet, enten for at lade hos dem eller for at lade Oplysninger om det acceptere, behøves de altid omgive, at de lade Naerhedsbeholdning i dette Blad. Det vil være til Genbyrd Nytt.

Vi har tidligere omtalt den hederlige Vigard, da Dr. Schandorph blev begrævet. Vi omtalte da ogsaa, at et Par yngre Forfattere havde skrevet et Par „Oven-ud“-Brev til „Hjælpeligheden.“

Senere fik „Politiken“ tilsendt et Digt fra Holger Drachmann, der opholdt sig i Frantraig. Dette Digt „Til min gamle Ven Sophus Schandorph“ er noget af det stamfæstede, der er skrevet paa dansk — og dog har de Rasmussenste Blade herover været at tage og give det for gode Varer til deres Læsere.

Ikke et nedfattende Ord har „Ugebladet“ og „Chicago-Posten“ overfor saadanne Naarbede — ja! det falder dem vel ikke en Gang ind, at i danske Amerikanere ønsker at blive forstaaede for den Slags Vers, som kun den raaffte Løbenhavnste Varietæte-Pöbel bryder sig om.

„Politiken“s litterære Aandsbetæning med dens al Moral-Religion nebbrydende Tendenser, skal ikke upaatalt overføres til den dansk-amerikanske Besættning. Og Vers, der som de nævnte Drachmannste fra aabenbart er stregne under Paavirkning af den Bourgoigne-Vin, hvori han henter sine Lysopmuntringer og som derfor tør betragtes som lalende Vaas af en forraadet, gudsforgaagen Krop, skal ikke signeres som Digterværter herovre. Den dansk-amerikanske Presse bør da herved tæste Snavs efter Moder Danmark og det danske Maal, om saa „Politiken“ i sin indvædte Rabaltisme gör det nok saa meget, og den bør ej heller give Folk herovre Grund til at flamme sig paa den danske „Digtefunst“s Vegne.

Forhaabentlig vil Hr. Rasmussens Abonnement vide paa selvig Maade at give deres Afhyt til Kenbe. Saa er vi ganske overbevist om, at den lideladende litterære Rabaltismes Dragt ganske falder af Hr. Rasmussens Person.

De fattige glemt.

Da jeg i vort Kirkeblads Nr. 1 læste de Emner for Bedevgen, som er forenklaet af „Den evgl. Alliance“, lagde jeg Mærke til, at der var Anvisning til Bøn for alt vedrørende Menneskelivet undtagen — de fattiges Naar, de fattige, og hvilke mange kamper en næsten forvildet Kamp for Livets Nødsnød, fordi Stortapitalismens Jernhænder rider alt til sig paa de Gange i Landene, hvor de har Enevælden, — disse fattige glemmes i Kirkefolket's Bøn; og en af Karfagerne til, at de fattigere Kirkefamfund's Styrelser bestansig maa figge om det nødvendige til Stoler's Drift, Opfølgelse og lignende, er dog den, at de rige Kirkefolk glemmer saa ofte de fattige Samfund, naar de engang imellem dele ud af deres Overskob, som dog for største Parten er samlet ved de fattiges Arbejde og Møje.

Kirkefolket af Mellemklassen, som ogsaa kan staa i Fare for at miste en Del, søger at røde sig selv ved gensidige Hjælpeforeninger, Livsassurances og Akerdomshjem; men de fattige, ja, dem maa Gud vor himmelske Fader sørge for. Ja, det er for Guds

Børn en stor Trøst, at han vil. Men Guds Riges Sag vil lade ved, at vi ogsaa indbefluttede de fattige i vor Bøn.

Ved at læse disse Emner kom jeg til at tænke paa en Fortælling om en fattig Præst, hvis Familie tillige var sig; og for at hjælpe herpaa blev det saa besluttet at Menighedsens Vedligstille en Afren samles til fælles Bøn i Præstens Hjem. Medens de var ved at bede, banker en Dreng paa Døren; en af de Vedligstige gaar til Døren og spørger, hvad han vil. Ja, han bragte noget fra Fa'ers Bøn, og de maatte komme ud at hjælpe og bare ind; der var Mel, Kartofler, Køb m. m. til de hyge og Hilfen fra Fa'eren.

At der i vort eget som i andre Samfund baade læntes paa og ofres ikke saa lidt for fattiges Vel og særlig Børns, er ganske sandt og velsignet. Deraf kan man se, at Kirken ikke ganske har tabt den Sag af Sigt. Og det er ikke bedre uden for Kirken's Omraade, nej meget daarligere. Thi nogle af de mange Slags Foreninger kaster jo uden videre fattige Medlemmer ud, naar de ikke kan betale deres Bidrag. Men ellers tager den kristelige Litteratur altfor lidt de fattiges Sag; man søger omhyggeligt at undgaa dette Emne: „det daglige Brød“, skønt Herren har indsluttet det i Fadervor, ikke som det aandelige, men timelige Brød. I de Aar, jeg har været henvist til Læning alene, har jeg kun fundet den Sag berørt af to danske Præster, Chr. Falck og Th. Helvig. Derimod læser man ikke sjældent i amerikanske Blade, at nogle aristokratiske Præster baade skriver og taler imod Reformbevægelsen til Fordel for de fattige.

Og det er en Ulykke for Kirken, thi mange fattige faar derved den Fortsaelse, at Præstestanden er deres Fjender. Derimod skriver disse Præster ikke imod, at de fattige faar lidt til Livsopholdet en Gang imellem, saa de ikke fryser og sultter ganste ihjel, ja lignende Naar maa vel ogsaa fattige Præster og Lærere friske, og det just ikke altid, fordi Menigheden ikke kan give dem bedre Livsophold. Her er blandt andre to Mærker: Begarlighed og Bantio og dernæst Grundloven i vort Kulturliv: Hjælp dig selv. Derfor er vort Kulturlivs Fornødsel af lige saa stor Betydning for Guds Riges Sag som Kirkefolket's Fornødsel. Begge Dele faar vi ved Guds Styrelse og til den af ham bestemte Tid.

Jeg tænker, at naar en Gang de ubemidlede Masser af Mennesker, som er berøvet eget Hjem og Arbejde for Livsopholdet, bliver frigjorte fra Leilighedsens Trældom — ikke frigjorte for Arbejde og Løn — da vil der ogsaa ud af disse Masser, som nu synes utilgængelige for Guds Digtighed til at bære og føre Evangeliet Jorden rundt. Jeg ved nok, at dette Syn er modfat andre Kristnes Tankegang. Men jeg har nu tænkt over det i flere Aar, kan ikke tænke anderledes, dog, det gaar som Gud i Naabe vil. Men jeg tror ogsaa, at der samtidig vil fremstaa en Fornødsel af Ondskabens aandelige Hæere i Bøgt med Dævelen ogsaa paa de Omraader bliver der fornyet Virksomhed.

Peter Lerkelsen.

Men efterhaanden som Marere gif, begyndte man at forstaa ogsaa i Vestre's Mærker, at det gamle Slagord: „had kan det nytte“, alligevel kun er en mager Trøst, naar Jærerne udenfor bliver uafhængende ligesom det gif sig for flere og flere, at man alligevel ikke værger sit Hjem og sit Folk overfor en truende Gøbring alene „ved forsoget Smør- og Vætskøport i Forbindelse med billig Følteslæning“, som det endnu stadig bogstavelig taget høves af uderste radikale Høj, repræsenteret af Bladet „Politiken“s Klitte. — Finland's Skæbne har kun altfor indlydende lært, at den sandeste og ivrigste Stræben efter at udbvide sin Kultur og tilegne sig en større Oplysning alligevel ikke hjælper et Folk mod brutal Overmagt, og at det derfor ikke blot gaelder om „at være hvar et ite“ — men sandelig ogsaa om „at være svare og ha“ —, hvad baade Voerne og Kubanerne saa glimrende have vist.

Alt som dette blev indligere, blev det ogsaa Dag for Dag klarere, at den religiøse og litterære ultra-radikale Klitte omkring Bladet „Politiken“, der paa alle Omraader troede at sidde inde med den eneste Magt, ikke derfor maatte betragtes som det eneste Udtryk for det store Vestrepertis Anskuelse — paa samme Maade som Forvarsagen blev det for Højstes Bedtommende. Da begyndte de virkelige ledige Mænd indenfor Vestre at rejse sig, hvilket førte til den beklendte pludselig og uforudsigelig Kamp for to Aar siden mod „Politiken“s evige Forsøg paa at trække alle Værdier — selv de dybeste — ned i det laveste, intetsigende Grin.

Nu, var det som Fortrylselsen var brudt, og ogsaa indenfor Vestre begyndte man at vende sine Blikke mod Landets Forsvar, foruroliget ved de truende Forhold udenfor. Og fra videre og videre Kredse steg Kravet frem om at saa vort, kun halvt fulde, værn bragt færdigt, om alder et saa vort Forsvarsag taget op, der nu i de sidste Aar har ligget død hen under Højrepartiets stadige Tilbagegang, der endog i det sidste Efteraar næsten har truet med en total Opløsning.

Samtidig med at man nu fra Vestres ledende Side saa smaat begyndte at sige fast, at man anser det for nødvendigt ogsaa fra deres Side at læse Forsvarsagen, hvis det lange ventede Tilfælde skulde indtræde, at Partiet skulde blive talst til at lede Landets Regering — begynder nu ogsaa det private Initiativ at røre sig, hvilket blandt andet har ført til Mødene ved Odense den 1. December. Her mødtes da for første Gang de ledende Vestremænd indenfor Højstolekredsens med vore Militære for at arbejde paa en Genoptagelse af vort Forsvarsag. Helt denne Bevægelse, hvor Mænd, bortset fra politiske Anskuelse, træde sammen for at rejse den vort Folks frie Liv saa nødvendige Sag, har man betegnet som: „den moderne Forsvarsbevægelse“.

I en Redeagrelse, der i disse Dage er fremkommen for Bevægelsen, hedder det, at de Foredrag, der læntes af det af Højstolemand for Soldaterne og af Officererne paa Højstolerne, ligesom de Smaatriffer, man agter at udgive, „skulle være egnede til at vække og styrke nationale og humane Interesser, medens Partipolitik og Agitation holdes ube, idet betænder, at den egentlige Forsvarsag kun kan ordnes af Lovgivningsmagten“. Hermed udtales da klart, at denne Bevægelse læntes som en virkelig Folkebevægelse uden Partihensyn og derfor ogsaa kun kan læses gennem Folkets Villie c: ad Lovgivningsens Vej.

Som man kunde vente sig, er man i uderste radikale Lejr blesen hverlig fortrakket over hele Bevægelsen, der jo er udgaaet fra dens eget Stød. Bladet „Politiken“ søger at tvæle den i sit sædvanlige Grin ved at sige, at hele den med en Wittighed om en uunderlig Forening af „Uniformen og den bløde Hat“ paa lignende Maade som nu i Frantraig af „Sabelen og Vibandetsorden“. Socialdemokratiet tager derimod Sagen fra den tragiske Side og silar vældigt paa Stortrommen, idet det „opfordrer hele Vestrepresen til at tage fat for at knuse Bevægelsen i Fødslen“, samt sidig med, at det mellem Linierne truer med at fratage Højstolerne deres „uhlskale Statsklub“.

Men efter alt at dømme vil dog Bevægelsen blive disse to Retninger

vel stærk, idet den moderne Forsvarsbevægelse Landet nemlig har taget Lærer af Fortiden og forstaaet, at en Forsvarsbevægelse, der blot rejffes med Pengemidler, kun er svag og uupålidelig, men at det gaelder om først at lære det danske Folks Ungdom, hvilke aandelige Værdier, der staar paa Spil, og at et Folk kun har Krab paa at talle blandt Folkenes Taa, naar det i Sandhed har noget at leve og aande for, at disse frem ved sit Arbejde og sin Tro.

Det glædeligste ved hele Bevægelsen er derfor, den Maade, Arbejdet er taget op paa. Thi kan det lykkes Højstolernes Mand at sive en virkelig Bredde i det forfærdelige aandsløse og usædelige Liv, der i Soldaterne snige sig ind over vort Folks Ungdom, — og kan det lykkes de lavere, militære Befalingsmænd ved Opfølgelse paa Højstolerne selv, ved rigere Indhold i deres Liv, at saa Følgef af deres Ansvær som særlige knyttede til Ungdommens Udbannelse paa visse sider, — da tør det vel nok siges med fuld Ret, at „den moderne Forsvarsbevægelse“ er et af de ejendommelige, godt lobende Tegn paa det Omslag til dybere og rigere Fylde i vort Folks Liv, som der herhjemme længes saa stærkt efter.

—j.—

Brev til „Danferen“ fra Japan.

(Af Missionær J. M. T. Winter.)

I.

Fra den 24. til den 31. Oktober 1900 afholdtes et Møde i Tokyo, som fik et stort Interesse for enhver, som har Hjerte for Herrens Sags Fremme. Jeg mener den tredje Missionskonference i Japan.

Det er længe siden, det blev besluttet at afholde et saadant Møde, og for over et Aar siden valgte man de Emner, som skulde drøftes, og inden et halvt Aar berejste de Mænd, som skulde skrive Afhandlinger eller indlede Diskussioner.

Den 22. Oktober var der Missionærer paa saa godt som alle de Tog, der kom til de forskellige Stationer i Tokyo. Fra Kagoshima i Syd til Sapporo i Nord kom Missionærerne med Enkte og Bøn om et velsignedt og gavnligt Møde.

Missionærerne i Tokyo aabnede deres Døre for Medarbejderne fra de fjernere Stæder. Dr. Wittner, som havde indbudt mig til at bo hos sig, medens Mødet varede, fyldte Høllidelen af sit rummelige Hospital med Missionærer baade fra Japan og Kina.

Den 24. Oktober samledes hele Stæren saa i den smukke, rummelige Bygning, som den amerikanske J. M. C. A. har opført for de unge Mænd af Japan i Keiserrigets Hovedstad.

Alene Synet af saa mange Missionærer — der var over ca. 450 nærværende — var opløftende. Missionærer ude i Udtroene søler sig ofte saa ensom, at han tænker, at han er omtrent helt alene; hvor opmunrende var det da ikke at se saa mange samlede alle med det samme Maal for Nje, alle nærværende her for at blive hjulpede og velsignede, styrkede og belærede, saa Maalet hurtigere maatte naaes.

Mødet aabnedes med Afhyggelsen af „Praise God from whom all blessings flow“, Oplæsning af Ef. 4. Kap., Bøn og Sang.

Konferencens Formand J. J. Davis D. D. af „American Board“ læste sin Afhandling „Vort Budstaa“. Det vilde tage alt for megen Plads at referere selv kun det vigtigste af, hvad han sagde. Lad det derfor være nok med at sige, at han fremhævede, vi havde et almindeligt Budstaa 1) til Japan som Nation; vore Hjem havde et Budstaa om Renhed og Avindens Stilling, o. s. v. 2) til den kristne Kirke i Japan.

Paa Grund af den pantheistiske Tankegang var det særlig nødvendigt at fremhæve Guds Personlighed. Paa Grund af Materialisme og Udvil paa det overnaturlige er det nødvendigt klart at fremfætte Kristi Gubbdom. Desuden var det nødvendigt at tale tydeligt om Bibelens Sandhed, Nødvendigheden af Søn-bagshellighedslyste o. s. v.

Hidtil har kun en Tiendedel af Japanseserne hørt Frelsesbudstaaet. Vi har derfor et Evangeliebudstaa til den store Masse, der aldrig har hørt det endnu. Her maa fremhæves, at der er en levende Gud, som elsker Mennes-

kene — en Jde fremmed for hvert japansk Individ — og Sønens Følsighed — lige saa fremmed — men det centrale i vort Evangeliebudstaa maa være den forstæfede, men genopstandne Kristus; hvor han har været udeladt, har Missionærens Prædiken og Virksomhed været frugtesløst.

Endelig var der et aandeligt Budstaa. Hvad Missionæren siger og gör har sin store Betydning, men er fuldstændig fället i Stygge af hvad han er. Han maa være fyldt af Helligaanden, saa Liv og Levned paa en tavs og dog veltalende Maade kan vidne med.

Dette er kun et ufuldstændigt Udbrag af dette Foredrag, som hjiltes med uheldt Glæde; især da den kongregationale Kirke i Japan har været meget løs i Læren, særlig om Kristi Gubbdom og Treenheden. Det var skønt at høre, at Missionærerne af al Magt vilde denne Løshed tillids. Det er at haabe, at Japanserne ogsaa maa komme til at indtage samme Standpunkt.

Det vilde tage alt for lang Tid at give endog kun et kort Referat af de enkelte Afhandlinger (papers) og den derpaa følgende Diskussion. Jeg har derfor forsogt at gruppere dem lidt og meddele lidt af det vigtigste af hver Gruppe.

Historiske Afhandlinger.

For 38 Aar siden afholdtes det første Konferenc i Japan, 24 Medlemmer var til Stede, Kristendommen var forbudt, ingen Bibel var oversat, kun 1 Menighed, mindre end en Snæs Kristne og kun 7 Missionsfølsomme havde begyndt Arbejde i Japan. I 1883 afholdtes den anden Missionskonference. 106 Missionærer var nærværende, 18 Missionsfølsomme var i Arbejde, der var 5634 indfødte Kristne, 95 Menigheder, hvoraf 14 var selvunderholdende, der var 56 Kirker og lige saa mange indfødte Præster og desuden 81 Evangelist, medens 231 Udlændinger arbejdede her.

Siden den Tid har der været Vækst baade indadtil og udadtil. Befolkningen formerer sig stærkt. Fra 1890 til 1900 — 10 Aar — steg Indbyggertallet 13 pCt., Børn med over 10,000 Indb. har haft en usforholdsmaæssig Vækst, Stigningen er nemlig 64 pCt. for deres Bedtommende.

Landhæren er mere end fordoblet, Søværnet er mindst 4 Gange stærkere. Stofsyshemmet har undergaaet store Forbedringer. Presen har opnaet en værdig Indflydelse.

Indenfor Missionen har der ogsaa været Fremfærd, 36 Missionsfølsomme virker nu med 723 Missionærer paa Marere; der er 416 Menigheder, hvoraf 71 ikke modtager Hjælp udenfor, de betjenes af 306 indfødte Præster og har ialt 43,273 Medlemmer (i Protokollerne). Der har været Tilbagegang i flere Reininger, meget er langt tilbage, en Del af Fremgangen er ikke ad de rette Veje, men dog var der kun Marag til Tafsiggelse og Haab for Fremtiden.

Stolevirksomheden.

Det meddeles, at der var 19 Stoler for Drenge og unge Mænd, som var under Missionsfølsomernes Kontrol, at en Har af 3000 unge Mænd hørt Ar udgit fra disse Stoler efter at have været under tortere eller længere Paavirkning af Kristendommen, og at disse Mænd vare eftergøte af Jernbanestationer, Høllidelen, ja, selv af Stæten som bedre og mere paalidelige end Graduenten fra Stæten's Stoler. Nogle bleve Kristne paa Stolen, andre bleve det senere hen. Hvad der særlig behøvedes var en hel Del flere Mænd som Lærere ved disse Institutioner og rimeligere Pengeunderstøttelse. Her maa jeg dog tilføje, at mange, som troede, at Stolefagen var god nok, ikke vilde gaa ind paa at give flere Mænd og Penge til Stolerne, saalænge de ikke fik mere til direkte Mission.

Pigskolerne er forholdsvis talrige, fordi Stæten hidtil har gjort for lidt for Avindens Udbannelse. Den første Missionsstole for Avinder aabnedes i 1871. Nu er der omtrent 60 (der er 44 „boarding schools“ for piger), hvor omtrent 5000 unge Avinder er under Evangeliet's Indflydelse, medens de bliver udbannede til at hjælpe deres Pladser som Husstuer, Mødre og Lærere.

Der er kun 6 theologiske Stoler med 47 Studenter, alligevel er det et Spørgsmaal, om de ikke har omtrent

lige saa stor Betydning, som alle de andre tilsammen; det er fra dem Evangeliet's Budbærer gaar ud; det er der, de former deres Tanker og Jæder, om hvilket og hvorledes der skal prædikes.

Man var enig om Nødvendigheden af theologiske Stoler, ligeledes at det var omtrent umuligt at undervise i Græsk eller Hebraisk, der var saa mange elementare Sag, som Studenterne paa Grund af deres Omgivelser ikke kendte til, selv om de havde en god Forudbannelse. Ligeledes fandtes det at være nødvendigt, at de unge Mænd hele Tiden, medens de studerede, havde en Missionsgerning, det hjalp noget til at oppejre deres store Fare: Indbildthed. At kunne anvende indfødte Kræfter til Læring i en theologisk Stole ansaas for umuligt for en lang Tid endnu.

Endnu en Art af Stolevirksomheden var til Trøstelse, nemlig Stoler for Bibelkvinder. Den største Vanskelighed her var at faa passende Kvinder. Deres Nødvendighed toges for givet. Sønbagsfølsomme og lignende var det, de tiltrængtes for. Havde man omsider faaet nogle Kvinder samlet og undervist dem i Bibelen for nogen Tid, maatte lært dem at spille paa Orgel for at hjælpe lidt ved Sangen i en Kirke — mange var glade ved at lære at spille, selv om det kun var med en Finger — saa handle det dog meget ofte, at man fandt, at de var — o, saa menneskelige! — og at Hang til en lille Sladder gjorde dem ube af Stand til at udfylde deres Stilling. Det var derfor nødvendigt at have en Kvinde paa Stolen saa længe at man kunde lære at kende hende til Bunds. Ligeledes burde hun have saa megen Undervisning i Apologetik, at hun ikke skulde faa svarløs, om hun blev angrebet. (Fortsættes.)

Trandberg's Minde.

I sin Tid dannede der sig en Komite for at rejse afdøde Pastor P. C. Trandberg et Minde i Amerika lig det, der er bleven rejst ham paa Bornholm. Da efter Forlydende Komiteens Bestraelse for at samle de fornødne Penge til et saadant Mindemærke ikke er kronet med Held, har jeg lyst til at stille et Forslag til Komiteen om at rejse Pastor Trandberg et Minde af en anden Art:

Lad der af det indsamlede, og af hvad der fremdeles vil indkomme, blive oprettet et Legat, Trandberg's Legat, for værdige trangende theologiske Studenter paa Trinitatis Seminarium, Blair, Nebraska.

Komiteen maatte indhente Bidragernes Samtlyste til en saadan Anvendelse af det subskriberede. En saadan Brug af disse Penge vilde ganske sikkert blive det allerbedste og mest passende Minde for Pastor Trandberg. At slutte Mandens jordiske Levninger fra en Kirkegaard til en anden og sætte en Sten paa Graven er jo ikke i Overensstemmelse med Subskriptionens Indsigtsfuldhed. Og tilmed er det jo den afdødes Families private Sag at tage Bestemmelse om saadant. Enkter Familien hans Stov flyttet fra dens nuværende Lejested, da er den saadan fället, at den kan gøre det uden offentlig Hjælp.

Ved at oprette „Trandberg's Legat“ blev der netop rejst Manden et Mindemærke, som var i den skønneste Overensstemmelse med hans Liv og Virksomhed her i Amerika. Han hjalp theologiske Studenter paa haardt timelig og aandelig Vis. Gennem Legatet kunde han fremdeles rætte Studenter en hjælpede Haand, skønt han ikke mere er herne. Det vilde blive det varigste Minde.

J. M. Hansen.

Dansk Børn lærer.

En vel udbannet, ugift Mand eller Kvinde, som tilhører den Lutherste Kirke, og som har Forhand, Gøne og Lyft til at undervise danske Børn mod en rimelig Løn, kan saa Plads som Børnelærer i den danske evangelisk-lutherste Menighed i Et Horn, Shelby Co., Iowa. Bedtommende maa have Erfaring i at undervise, maa kunne synge og helst tillige spille Orgel i Menighedsens Kirke. Foreløbig gælder Anfættelsen et Aar.

Begæringer om denne Plads, ledsagede af Attester for Duellighed og tidligere Virksomhed som Børnelærer, behøves indsende til undertegnede med Angivelse af hvilken Løn der forlanges. Uden godse Anbefalinger nyttet det ikke at søge Pladsen. Et Horn, Shelby Co., Iowa. P. S. Wig.